

na mizi mlečna kaša; posedli so vsi okolo mize in začeli večerjati.

Po večerji so molili rožni venec in nato se spravili k sladkemu počitku. A Nejčku Turki tudi ponoči niso dali miru. Celo noč je sanjal o grozovitih Turkih.

Drugi dan je vstal še precej zarana. Komaj je čakal, da pride s tovariši skupaj in jim pove, kaj mu je pravil vaški Tone o Turkih.

L. K o ž e l j.

Sirota Janko in njegov boter.

Binkoštna nedelja se je približevala in otroci so se je veselili. Mnogi so se namreč pripravljali za zakrament svete birmе, ki so ga imeli prejeti ta dan. Gospod katehet je določil že pred nekaj tedni posebno uro za birmance, da se dobro naučijo in spodobno pripravijo za dostojni sprejem svetega zakramenta. Vsi so seveda brez izjeme radi obiskovali te ure in so bili zelo pazljivi pri pouku. Na obrazu si jim čital lahko, da mnogi komaj čakajo zaželjenega trenutka in že štejejo dneve in ure, ko bodo stopili v prazničnih oblačilih v okrašen božji hram.

Vsi, pravim, so se veselili, samo enemu izmed birmancev se je tupatam omračilo visoko čelo in videlo se mu je, da ga navdaja neka skrb. Bil je to Janko, črnolas osemleten deček, najmarljivejši v razredu. Kaj ga je neki skrbelo, kaj mu je vznemirjalo nedolžno otroško dušo?

Janko je bil sirota. Oče mu je umrl že v nežni mladosti, ko je Janko komaj shodil. Spominjal se ga je še, a zdelo se mu je vse kakor v sanjah. Skrbno mater je zelo potrla zgodnja smrt dobrega očeta. Bolehala je že preje, a moževa smrt in skrb za bodočnost jo je posadila na postelj, s katere ni vstala več. Hirala je in hirala, in nekega dne je postal Janko popolna sirota, sam sredi širnega sveta... Usmilila se ga je potem daljna scrodnica in ga vzela k sebi. Pri tej sorodnici je stanoval Janko že nekaj let.

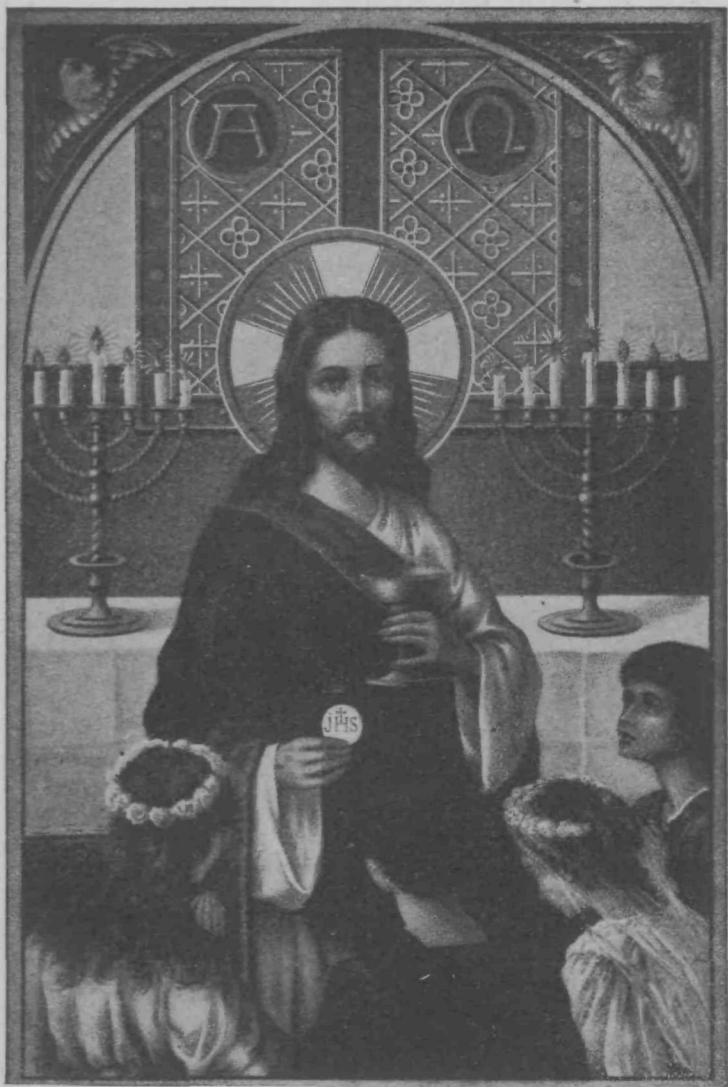
Razen nje ni imel žive duše na svetu, da bi se zatekel k nji v potrebi, v nesreči.

To je bil torej Janko, ki se je tudi pripravljaj za birmo. Vse je bilo že v redu, vrlo dobro je prestal preizkušnjo iz verouka, toda ni še imel — botra. Ko so drugi njegovi sošolci veselo pripovedovali podrobnosti o svojih botrih, je Janko sedel v šolski klopi in nekam otožno gledal skozi okno v prosto naravo. Premišljeval je s skrbjo v duši, kaj bo, ako ne dobi botra, da morda sploh ne bo mogel k birmi. To ga je težilo in skoro si ni drznil zaupati tovarišem svoje bôli.

Dan svete birme se je vedno bolj bližal in cstala je le še zadnja ura pripravljanja, ko je imel gospod katehet vprašati le še za imena botrov in razdeliti birmanske listke. Kaj bo, kaj bo? — Sorodnica, pri kateri je stanoval Janko, je stopila že k dvema sosedoma s prošnjo, naj bi kdo hotel biti boter njenemu varovančku, a oba sta se opravičila. Prvi je rekel, da odpotuje ravno ta dan k obolelemu bratu v bližnji trg, da torej ne more, drugi pa je že imel svojega nečaka, da mu veže birmo, dvema biti boter naenkrat pa da se mu zdi preveč. Kaj je hotel Janko? Vse je kazalo, da bo moral na dan svete birme ostati lepo doma in počakati še eno leto, ko bo imel mogoče v tem oziru večjo srečo.

Ura, ko je imel porazdeliti gospod katehet birmanske listke, je prišla, in vsak učenec je ponosno imenoval svojega botra. Prišla je vrsta tudi na Jankota, in s solznimi očmi je povedal, da ni mogel dobiti botra, ker je sirota, sam na svetu, brez dobrih sorodnikov in znancev. Gospod katehet je poslušal njegovo pripovedovanje, nekaj pomislil in mu velel sestiti. Janko ni vedel, kaj bo ž njim, in je žalosten pričakoval odločitve.

Tiste dni se je mudil na šoli, ki jo je obiskoval Janko, visok gospod z zlatimi očali in cstajal v vsakem razredu po par ur pri šolskem pouku. Otroci so kmalu uganili, da je to gospod šolski nadzornik, in podvojili so po naročilu gospoda učitelja svojo pazljivost. Gospod nadzornik je prišel tudi v razred, kjer

Prvo sv. obhajilo.

je bil Janko. Nekaj časa je poslušal, nato pa vprašal gospoda učitelja, kdo je najpridnejši v razredu. Gospod učitelj je poklical vun Jankota in ga označil za najmarljivejšega in najspesobnejšega.

»Kaj pa so tvoji starši?« vpraša visoki gospod Jankota.

Janko mu pove bojzljivo, da je sirota, brez očeta in skrbne mamice, in da stanuje pri svoji sorodnici, ki je pa tudi uboga. Gospod vpraša Jankota še nekaj stvari in mu veli iti nazaj v klop. Govoril je nato še z gospodom učiteljem in se poslovil. Učenci so stikali glave skupaj in uganili marsikatero o prijaznem gospodu.

Kako pa se začudi Janko, ko ga pokliče drugi dan gospod katehet in mu pove, da bo njegov boter na lastno željo gospod šolski nadzornik, in da je ukrenil že vse potrebno. Skoro sopsti si ni upal samega začudenja in veselja. Gospod katehet je povedal to tudi drugim učencem in dostavil končno: »Vidite, otroci! Bog pridnega človeka ne zapusti, ako je tudi revež in sam na svetu!«

Anton Šavelj.

Otrokova prošnja.

Atek, atek, prosim, prosim,
naj grem v cerkvico,
da bom tam molila zate
in za mamico.

Glej, takole bom sklenila
v cerkvici roké,
in za mamó bom molila,
atek — in zate.

Bog pa, ki visi na križu,
bo molitev čul
in dobrot bo tebi, mami,
izpod neba vsul.

Atek, atek, prosim, prosim,
naj grem v cerkvico,
da bom tam molila zate
in za mamico.

Janko Polák.

